

[Handelsministeren.]

Philipsen — nemlig, så vidt jeg ved i alt fald, med hensyn til straffebestemmelser og processuelle bestemmelser, som jo kan ligge forskelligt alt efter sæd og skik i de forskellige lande. Man har altså fra de samarbejdende nordiske kommissioner ikke skønnet, at der var behov, i alt fald ikke for tiden, for et nordisk fælles mønster. En undersøgelse af landenes mønsterregistre har vist, at det i praksis ikke er ret mange mønstre, der søges registreret i mere end ét nordisk land, og deri ligger jo, at der i alt fald for øjeblikket ikke er behov herfor, ligesom der heller ikke lå nogen nævneværdig arbejdsbesparelse i et sådant system.

Jeg ved ikke, om man skal forsinke dette lovforslag, som jo nu også er fremsat i de øvrige nordiske lande, med en interparlamentarisk diskussion — det er noget, jeg ganske må overlade til udvalget — men jeg ville altså som hr. Johan Philipsen foretrække, at en enslydende eller praktisk taget enslydende lov kom i gang samtidig i de fire nordiske lande.

Jeg kan sige til hr. Johan Philipsen, at det absolut ikke er tanken — det fremgår også af bemærkningerne — at der skal opbygges nogen betydelig administration ud over den eksisterende, som er ganske lille. En vis udvidelse vil jo nødvendigvis følge af de større opgaver, der er tale om.

Med hensyn til overgangsbestemmelserne synes jeg, vi skal se på det i udvalget; det samme gælder den af hr. Johan Philipsen påpegede uoverensstemmelse mellem, forstod jeg, § 6 og § 26, som jeg ærlig talt ikke selv har set, men som jeg altså kan blive belært om under udvalgsarbejdet.

Til hr. Erik Hansen (Ålborg amt) vil jeg gerne sige den ene lille ting, at det, der i Nordisk Råd i 1967 blev fremsat medlemsforslag om, ikke var et nordisk mønster, men en ensartet nordisk mønsterlovgivning, i alt fald ifølge de oplysninger, jeg har.

Jeg skal endvidere sige, at ændringen af perioden fra 3 til 5 år utvivlsomt er ment som en lettelse for det erhvervsliv, som man håber i højere grad vil benytte sig af den udvidede beskyttelsesmulighed, der nu bliver her.

Endelig må jeg ærligt tilstå, at jeg ikke ved denne første behandling er i stand til at sige noget som helst om afgifternes størrelse.

Jeg ved kun det ene, at de ligesom i patentvæsenet fastsættes således, at det danske patent- og varemærkevæsen, hvorunder denne lovgivning hører, hviler i sig selv økonomisk og skal ikke gå med overskud og naturligvis heller ikke med underskud. Jeg skal skaffe de fornødne oplysninger til udvalgsarbejdet.

Jeg siger også tak til hr. Poul Dam for tilslutningen og for hans almene betragtninger, som jeg synes var i høj grad rigtige.

Johan Philipsen: Jeg vil gerne bede hr. Poul Dam definere for os, hvad han forstår ved intellektuel ophavsret.

Det fremgik i øvrigt af hr. Poul Dams tale, hvor han sammenlignede patentlovgivning og mønsterlovgivning, at han havde meget mere sympati for eneret erhvervet i henhold til mønsterlovgivningen end for eneret erhvervet i henhold til patentlovgivningen. Må jeg derfor subsidiært spørge, hvordan hr. Poul Dam begrundede denne forskelsbehandling af mennesker i dette land med forskellige anlæg, som ligger i disse udtalelser. Efter min opfattelse og min viden må jeg anse dem for at være lige værdifulde for et samfund. Det er da godt, at vi har nogle af alle slags.

Poul Dam: Jeg er helt enig med hr. Johan Philipsen i, at det er godt, at vi har mennesker af alle slags. Jeg har som andre medlemmer af dette ting stemt for den nuværende patentlov, og min bekymring ved den strækker sig altså ikke helt over i det principielle. Det, der er min bekymring ved enkelte ting i patentloven, det er, at der er mulighed for, at kapitalstærke virksomheder kan udnytte den eneret, de har fået ved patentet, langt ud over det rimelige, nemlig at man skal have dækning for forsøgsomkostninger og for alt det, der har at gøre med udviklingen af nye produkter, samt et rimeligt honorar for den indsats, der er gjort af de opfindsomme personer, og som har dannet grundlaget for patentet. Jeg mener, at en arbejder er sin løn værd, og det gælder også en opfinder.

Intellektuel ophavsret er naturligvis noget svær at definere, men skal vi sige, at det drejer sig om, at de, der får nye tanker, formulerer nye tanker, også får æren for de nye tanker og ikke må se sig i den situation,